

Diàleg

AVUI+
Des del 1976

CORPORACIÓ CATALANA
DE COMUNICACIÓ S.L.

ANTONI CAMBREDÓ, president executiu
JOAN ODINA, conseller delegat
CARLES FLO, adjunt a la presidència
BERTA CASTELLET, directora de màrqueting
GONZALO CANEDO, director comercial
PATRÍCIA TARRIDA, cap de distribució
JOAN SERRA, director de producció
IVAN GRAU, cap financer
QUICO DOMINGO, cap de sistemes

**EL PSC ÉS EL PARTIT POLÍTIC
CATALÀ MÉS PROFESSIONAL**

Ramon Tremosa
i Balcells

Professor de teoria econòmica a laUB
www.ramontremosa.com

EN SÍNTESI

'Chuches'
i zombis

Socialisme predeterminat?

El president ZP aprovarà els pressupostos de l'Estat sense els vots de cap partit català amb grup parlamentari propi a Madrid. Per primer cop des de 1977, CiU i ERC són perfectament prescindibles sense majoria absoluta. S'acosten anys durs per a la defensa dels interessos del país: només cal veure com PSC i ICV s'han empassat sense piular que el PSOE hagi portat la llei catalana de la Comunicació Audiovisual al Tribunal Constitucional, amb què en suspèn 55 articles, precisament els que duen el segell d'ERC. El PSOE deu estar molt segur que seguirà manant o condicionant el proper govern català, sobretot veient la incapacitat de CiU i ERC de fer pinya: ni tan sols ha esperat per presentar el recurs, per simple estètica, les tres setmanes que falten per a les nostres eleccions regionals.

SUPERAT EL DEBAT ESTATUTARI I AMORTITZAT el president Maragall, ja hem vist què podem esperar del PSC i ICV al govern català: des de la resignació davant del col·lapse del Prat i de les escampades d'immigrants d'aquest estiu fins a la rondinada per l'ajornament de la cimera europea d'aquest dimarts. De les seleccions Montilla diu que hi ha altres temes molt més importants, i això que l'encara president Maragall va entrar diumenge a la llotja del Camp Nou "fent bondat", tot just després dels himnes nacionals.

AL PSOE EL PREOCUPA LA DETERMINACIÓ DEL PP, no pas CiU i ERC en vies de balearització. El PSOE sembla molt segur que CiU i ERC són incapaces de pactar el proper govern català ni de fer front comú a Madrid. En aquest context de força, de debò Montilla deixarà manar CiU sola fins a les properes generals si el tripartit suma un altre cop? I si CiU manés sola amb suport extern del PSC no seria perquè governés, com diu Salvador Cardús, amb l'horitzó cremat? L'agre enfrontament entre CiU i ERC sobre la llei de dependència és un trist exemple de descoordinació del catalanisme no sucursalista. La coordinació estatal és evident i el seu finançament serà el que permeti el govern central. Malgrat això, la llei crea i dota un sistema que reconeix per primer cop la dependència, fet que és bo per Catalunya.

ARA BÉ, AQUESTA LLEI POSA EN CONTRADICCIÓ les competències que la Constitució atorga a l'Estat i les que el nou Estatut atorga a la Generalitat. Aquesta llei podria esdevenir una "LOAPA social", com molt bé han argumentat no només CiU, sinó també PNB, EA i NB (www.congreso.es, diari de sessions, 5-10-2006). En tot cas, això és el resultat lògic de no tenir una autonomia fiscal real. Com sempre, serà determinant la legislació complementària que cada autonomia desplegui. I com sempre, amb nou o vell Estatut, tot dependrà a cada moment de qui mani aquí i allà i amb quina majoria.

L'ECONOMISTA JOAN COSTA AFIRMA que, mentre CiU i ERC ens fan ballar amb els petits números (la despesa pública en dependència equival només a un 0,35% del PIB espanyol), els catalans oblidem el "pastis gros" del programa redistributiu: la descentralització del sistema de pensions. Ara seria el moment, quan encara no hi ha dèficit, de deslligar-nos del sistema de pensions espanyol.

DESPRÉS DE L'1-N VEUREM SI S'ACOMPLEIX UNA LLEI no escrita a Catalunya: des de 1979 ençà, el PSC, quan

FRANK JENSEN

"L'any 2003 el PSC va entrar al govern català i si avui trontolla a les enquestes és perquè la legislatura ha girat sobre l'eix nacional, en què se sent incòmode i desplaçat"

ha entrat en alguna administració important, ja no n'ha sortit. La seva capacitat de gestió i control és tan eficient que fan del PSC el partit polític més professional a Catalunya. Quan ha hagut d'expulsar ERC del govern, en creure amenaçat el seu actiu més preuat (ZP), ho ha fet sense sentimentalismes i amb professionalitat. La mateixa amb què va assumir la retallada de l'Estatut del PSOE i amb què podria tornar a pactar amb ERC el proper govern. Davant d'això hi ha la creient pugna sentimental de CiU i ERC, que semblen ignorar que hi ha en joc el poder i no el bon rotllo. Aquests dos partits semblen predeterminats, com diu David González, a passar de la fractura a la falla?

ARA BÉ, SI EL NOU ESTATUT ÉS TOT EL QUE POT OFERIR el PSOE en aquest moment històric federal, si només se'ns ha ofert més *peix al cove*, els dos partits catalans encara no sucursalitzats explícitament poden permetre's el luxe de no anar junts? Què millor que una esquerrovergència al govern català per garantir un front comú de CiU i ERC a Madrid, defensant interessos de Catalunya i desplegant el nou Estatut? Deixarà de ser centralista el nou model d'aeroports espanyol o millorarà el nou finançament català si CiU o ERC l'han de negociar amb uns consellers socialistes a la Generalitat, segant l'herba sota els peus al seu darrere? Qui millor que ERC per falcar les polítiques nacionals i socials de CiU? Qui millor pot garantir que quan *CiU faci de CiU* aquesta sigui la dels primers anys de Pujol i no la dels darrers? L'esquerrovergència, però, avui no només sembla no voler-la ERC: "Passa pantalla, noi!" em va etzibar fa poc tot un prohom mediàtic convergent.

L'ANY 2003 EL PSC VA ENTRAR AL GOVERN CATALÀ i si avui trontolla a les enquestes és perquè la legislatura ha girat sobre l'eix nacional, en què se sent incòmode i desplaçat. Si torna a manar, però, en una legislatura normal, de gestió i de "progrés", la seva eficàcia provada fa albirar l'inici d'un regnat de llarg abast, amb herències dinàstiques a mitja legislatura incloses, com la recent de Clos a Hereu. I és que del PSC, des del 1979 ençà, se sap quan entra en un lloc però no se sap pas quan en surt.

Marçal
Sintes

Té tota l'aparença de ser una executiva: vestit jaqueta i alguns dies un maletí amb l'ordinador portàtil dins. Relativament jove –deu estar a meitats de la trentena– sol vestir tons grisos o blau marí. Mitja melena i sabates de taló, un taló ni molt baix ni molt alt. Res en ella és exagerat, sinó sobri i funcional. Agafa el metro per anar i tornar de la feina, probablement perquè també és el més funcional, el més pràctic. Camina segura, amb determinació, com si encara estigués recorrent els passadissos de la multinacional on treballa i en què no ha deixat d'escalar posicions. Tanmateix, abans de dirigir-se a l'andana s'atura en una de les tendes de l'estació i compra una bosseta de *chuches*, és a dir, d'aquestes llaminadures amb textura gomosa o de gelatina arrebossades de sucre. Se les menja entre la feina i casa, mentre el metro penetra el no-res. Quan mastega sembla com si mirés endins, potser buscant la nena del col·legi de monges que a la tarda, passejant amb les amigues, menjava llaminadures iguals que aquestes que ara té a redós: amb gust de plàtan, de maduixa, de coca-cola... A vegades, si ella i el seu marit han pogut trobar una cangur que es faci càrrec dels dos nens i la nena petita, se'n van al cine. A ella li agraden molt les pel·lícules de terror, d'aquelles en què, per exemple, un exèrcit de zombis assetja una colla d'adolescents eixelebrats. També disfruta amb les d'assassins en sèrie. Aleshores arronsa les cames sobre la butaca i es tapa la cara amb les mans. O s'abraça al seu marit com feia amb el seu pare, quan de petita, al poble, els malsons la despertaven.

m.sintes@hotmail.com